

2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Be Smart Srl.

(¹) Dz.U. C 79 z 8.3.2021.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2021 r. – PV / Komisja

(Sprawa T-78/21)

(2021/C 431/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat D. Birkenmaier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w rezultacie

— stwierdzenie nieważności następujących decyzji: oddalającej pierwotny wniosek D/191/20 z dnia 20 lipca 2020 r., oddalającej zażalenie R/458/20 z dnia 29 stycznia 2021 r., oddalającej zażalenie R/137/21 z dnia 1 lipca 2021 r. oraz oddalającej zażalenie R/512/20 z dnia 26 lutego 2021 r. we wszystkich ich aspektach, na podstawie ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit”, poważnego wprowadzenia w błąd i utraty praw socjalnych, czego zabrania art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaney dalej „kartą”);

— stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie R/512/20 z dnia 26 lutego 2021 r. w konsekwencji naruszenia art. 41 ust. 2 lit. a) karty;

— przyznanie odszkodowania na podstawie art. 268 i 340 TFUE:

— zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 100 000 EUR oraz odszkodowania w wysokości 47 221,02 EUR za krzywdę i szkodę poniesione w wyniku tych podważanych decyzji, szacowane łącznie na 147 221,02 EUR z zastrzeżeniem zmiany wysokości tej kwoty i powiększenia jej o odsetki za zwłokę i odsetki wyrównawcze do dnia całkowitej spłaty;

w każdym razie

— obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami, w tym kosztami pomocy prawnej.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi 10 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1, 3, 4 i 31 ust. 1 karty, jak również art. 1e ust. 2 i art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit” i art. 41 ust. 1 karty z uwagi na złożenie fałszywego podpisu na decyzji o cofnięciu wszystkich uprawnień emerytalnych skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący umyślnego, bezprawnego zachowania i niewłaściwego wykorzystania środków, które doprowadziły do kolejnego naruszenia zasady „fraus omnia corrumpit”.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 59 i 60 regulaminu pracowniczego, naruszenia zasady legalności i porządku publicznego przez Urząd Administracji i Rozliczania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji, który nie jest uprawniony do cofnięcia uprawnień emerytalnych w drodze arbitralnej kary nałożonej na tylko jedną osobę.

5. Zarzut piąty dotyczący istotnego naruszenia art. 34 karty w związku z utratą praw socjalnych oraz naruszenia art. 77 regulaminu pracowniczego, prowadzącego do cofnięcia uprawnień emerytalnych.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady prawa „ne bis in idem” i art. 50 karty, jak również art. 9 ust. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego.
7. Zarzut siódmy dotyczący istotnego naruszenia art. 41 ust. 2 lit. a) karty oraz naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ kara w postaci wydalenia ze służby jest najsurowszą karą przewidzianą w regulaminie pracowniczym, do której Komisja dodała ponadto karę w postaci pozbawienia wszelkich praw emerytalnych na całe życie.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący nadużycia władzy przez służby PMO, ponieważ decyzja o obniżeniu uprawnień emerytalnych „pro tempore” może zostać podjęta jedynie przez trójstronny organ powołujący w ramach postępowania dyscyplinarnego w przedmiocie wydalenia ze służby, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i art. 20 karty. Skarżący podnosi, że urzędnik wydalony ze służby z powodów nieskończenie poważniejszych niż te, na których podstawie on sam został wydalony ze służby, poniósłby łagodniejszą karę niż kara w postaci potrącenia emerytury otrzymywanej na gruncie regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2021 r. – Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti / Komisja

(Sprawa T-410/21)

(2021/C 431/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti (Odolo, Włochy) (przedstawiciel(-e): adwokaci D. Fosselard, D. Slater i G. Carnazza)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (i) zobowiązanie Unii, reprezentowanej przez Komisję, do zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty 10 250 000 EUR według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansowania obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypada data płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego, za okres od dnia 9 marca 2010 r. do dnia 14 listopada 2017 r., po odliczeniu odsetek wynoszących 372 812,31 EUR, już otrzymanych przez skarżąc, w wysokości równej zatem 3 174 389,74 EUR, lub ewentualnie do zapłaty odsetek za zwłokę obliczonych według stopy procentowej uznanej przez Sąd za właściwą;
- (ii) zobowiązanie Unii, reprezentowanej przez Komisję, do zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty, o której mowa w powyższym pkt (i), za okres od dnia 14 listopada 2017 r. do dnia rzeczywistej zapłaty, według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansowania obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypada data płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego lub ewentualnie według stopy procentowej uznanej przez Sąd za właściwą;
- (iii) tytułem ewentualnym w stosunku do pkt (ii) powyżej, zobowiązanie Unii, reprezentowanej przez Komisję, do zapłaty odsetek za zwłokę od kwoty, o której mowa w powyższym pkt (i), za okres od dnia 2 marca 2021 r. do dnia rzeczywistej zapłaty, , według stopy procentowej ustalonej przez EBC dla podstawowych operacji refinansowania obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym przypada data płatności, powiększonej o trzy i pół punktu procentowego lub ewentualnie według stopy procentowej uznanej przez Sąd za właściwą;
- (iv) dodatkowo lub tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji z dnia 30 kwietnia 2021 r., Ref. Ares(2021) 2904093;